

Egy évvel ezelőtt kerültem az Al-Anonba az édesapám miatt, aki sajnos iszik, amióta az eszemet tudom. Viszont csak tavaly szeptemberben ment be elvonóra súlyos állapotban, s ez az esemény óriási változásokat indított el az életemben. Ezek között voltak jók is, rosszak is -- s gyakran azt sem könnyű eldönteni, melyik dolog melyik. Szembe kellett néznem azzal, hogy miben is nőttem fel, s mivel a szembenézés által új horizontok tárultak fel előttem, számos emberi kapcsolatom ment tönkre vagy került a szétesés szélére az elmúlt egy évben -- a változásokkal együtt én is változtam. Ellenben amíg az apám távol volt, életemben először éreztem igazán otthon magam az otthonomban, s amikor hazajött, volt egy csodálatosan szép karácsonyunk is. Tíz hónapig volt józan, most júniusban kezdte újra az ivást. Cukorbeteg és egyéb problémái is vannak, így több, mint veszélyes, amit csinál.

Az Al-Anonban olyan társakra és barátokra találtam, akik jól ismerik azt a hullámvasutat, amelyre a fent elmesélt események ültettek. Itt bármit elmondhatok, senki nem fogja furcsának és idegennek találni azt a helyzetet, amelyben élek. Nagyon ki vagyok merülve érzelmileg, s a program nélkül nem mennének a mindennapok. A társaim mellett nekem a szlogenek segítenek a legtöbbet: "napról napra". A nehéz helyzetekben -- olyanokban is, amely nem kapcsolódik (közvetlenül) a családi háttérhez, az alkoholizmushoz -- mindig beugrik az, amelyik eljuttat a következő lépéshez.

Orsi